

A mérgezett nő

Ahogy visszanezlek, mégis, valahol negyven és ötven között nő lettem a végén. Hosszas ellenkezésem elsimult, a kitarító vágy, hogy nem lehetnék más, nem éppen férfi, de nem-nő, mínusz-nő, elillant.

Kibújt a baba, és kétség sem merülhetett fel, megvolt itt minden női alkatrész és pemzlifeje hozzá. A pemzlifejú megkapaszkodott a kockás fotelben és lépett kettőt a horgolt bébicipőben. Behajolt két nagy mosoly, és azt mondták, ügyes kislány Eszterke. Eszterke nem rendelkezett a beszéd képességével, de amint állt ott a kockás fotelbe kapaszkodva, magabiztosan és ragyogó arccal, bizonyosan meg volt magával elégedve, úgy, ahogy volt.

A felületes szemlélő a továbbiakban sem találhatott hibát.

A puncsi felfedezése? Megegett.

Copf? Barbie? Fürdőruha-felső? Élete első hét évében abszolválta.

Királylány, lányvécé, tornadressz, lakkcipő? Megvolt.

Legjobb barátnő és összeveszés legjobb barátnővel? Rendben.

Ringó járás, melltartó, testsúlypánik? Csekk.

Sajátos férfitekintet, fenék és mell kitüntetően letapogatva? Jeles.

Szempillafesték és abortusz? Megfelelt, bár fordított sorrendben.

Begyulladt spirál és elvesztett fogamzásgátló? Kipipálva.

Tettetett orgazmus? Bármikor.

Satuba fogott mell a mammoográfian? Lyukba lógatott mell az ultrahang szűrésen? Szinte rutin.

A felszín alól azonban családi titkok bukkannak elő, az ártatlan nézőt elragadja a történet sokszoros spirálja, amelyben nem mindig tudjuk, hol tartunk éppen, mint egy Bourne moziban, amikor először nézzük, már ha van, aki kétszer is megnéz egy Bourne mozit.

A gyermek speciális baktériummal fertőzödve mérgezett nővé válik. Egy elszánt pszichiáter megpróbálja megtalálni a baktérium ellenszerét, egy különleges nemtelenítő antibiotikumot, még mielőtt világszintű járvány törne ki a szexológiaiában. Melyik nő mérgezett és melyik nem? Hogyan terjed a járvány? Hő-sünknek el kell jutnia a forrásig, fel kell tárnia a sötét kutat. Különös mechanikára bukkan, egy szenvedő szerkezetre, amelynek semlegesítésére csak ő képes. De vajon képes-e rá valóban? Nem fertőzött-e ő maga is? S ki áll a terv mögött?

Pszichiáterünknek vagy producerünknek kétszer sem kell megnéznie, sőt egyszer sem kell megnéznie izgalmasnak szánt filmtervünket. Ujjait az unalom jeleként kitergeti az íróasztalán és hátradől. Nézze, ez a sztori csak a cse-memőnek új. Ki állna ott? Természetesen az anya.

Ezután producerünk vagy pszichiáterünk unottan rábök egy olvasatlan-nak tűnő kék dossziéra, és megjegyzi, ebben bacilus helyett vírus van, és

adtak neki nevet is, X az ipszilnodikon. Szellemes, mi? Havonta kapok egy ilyet, mondja producerünk vagy pszichiáterünk. Ebben itt, szomorúan elkoszolódott lapra mutat, a sztorigban a főhős csajszi kényszeresen kozmetikázza a történelmet és kiirt bizonyos képeket egy szoptató anyáról. A végén becsavarodik és minden szoptató nőt lemészárol, mert kilenchnapos korában le-választották és bevágták egy bölcsödébe. Ezt valami kleiniánus hozta.

Esetleg egy UFO-t még beírhatunk, mondjuk kissé letörve. A pemzlifejú UFO-nak hiszi magát, de lassan rá kell ébrednie, hogy mindenki más az UFO. Esetleg csinálhatjuk úgy, hogy néha kigyullad. Ha férfi van a közelében, kigyullad. Steve King már csinált egy ilyen tüzes csajszi, legyint producerünk vagy pszichiáterünk. Akkor hangoljuk át a fáraó átkára. Heted, vagy negyed és harmadízigen, ebben sosem voltam biztos, mindegy is, az ótestamentum, nem egyiptomi. A propos ószövetség – megcsavarhatnánk ezt az Eszter sztorit, világnagy kurva, elhitei az urával, hogy megerőszakolták, pedig eleve trójai falóként tolták be oda. Az első femme fatale a zsidók megmentője. Vagy ez politikailag nem korrekt? Rohannom kell, mondja kimérten pszichiáterünk vagy producerünk. A titkárnőm majd hozza a kabátját.

Mindenkiben futnak programok. A programokban pedig vírusok és trójai falovak. Mondhatnánk másképp, kevésbé mechanikusan, nevezhetjük a programokat szellemnek vagy szocializációnak, ego-funkciónak vagy sorsnak, ki mivel szeret főzni. Én ragaszkodom a programhoz. Ne értsük félre egymást, ellentétben sokak hiedelmével, magam vagyok az élő példa rá, hogy a nővé válás nem szükségszerű és nem programszerű. Elakadhat, elágazhat, benőhet és kifakadhat. Ez történt velem.

A pemzlifejú aljas kis programmal született. Mifelénk úgy tudták, a nő szenvedő szerkezet. A férfi: agresszív ágens. De mi történik, ha a kettőt kombinálják és egy kispuncisnak mind a kettőből kijut? Mert kispuncisunkkal egy napon (csak a mese kedvéért: ténylegesen minden percben) tudatják, hogy ő agresszíven ágens, a férfi helytartója, akitől szenvedni kell. Valamikor a pemzlifejűt a születés és az első esti mese között férfi baci fertőzte meg, amelynek táptalaja a sajátos családindinamika; a részletekre itt nem térhetünk ki.

A két programocská összeakadt és teljes lefagyást idézett elő. A kék halálok kora előtt járunk, a gépi metaforák előtt, de átszövődnek a motívumok. Pemzlifejú kispuncsi gyakran ábrándozik, hogy igazán – lefagyasztják. Amikor száz év múlva felélesztik, minden más lesz. Abszolúte minden.

A „ki az agresszor” kérdés megkerülhetetlen lévén, a pemzlifejú a következő mintegy harminc évben teljes bizonytalanságban él azt illetően, fiú-e vagy lány. Agresszor vagy megagresszált? Teremtő vagy anyag? Mi tudja azt kispuncsi, hogy a kettő ki sem zárja egymást? Mit tudja, hogy lehetne egy nő egészen más? Esténként a paplan alá bújjik, és várja, mint mindig, hogy jöjjenek érte az ufók. Szeretne nagyon hazajutni. Bárki van is még a paplan alatt, rózsaszín maci, féllábú baba, Winnetou, kis habléány vagy egy férfi, a pemzlifejú szeretetteli szavakat súg a fülébe, és vár tovább az angyali seregére. Addig is titokban – mert talán nincsen joga hősnői azonosulásra – olyan hősnőket kultivál, akik korai és erőszakos halált halnak. A szenvedő szerkezeteket, ha hamar végük van. Minden Winnetou mellett áll egy kis Nso-Csi.

Azzal dolgozz, amit kaptál! szólítanánk fel kispuncit. Rendezkedj, teremts! Indulj már el, csinálj meg magad! Ő inkább csak takarít. Levakar mindent, férfit és nőt. Kispuncsi nem akar szenvedő lenni, nem akar agresszor lenni, azt szeretné, ha békén hagynák, és ne szépsüünk rajta, belecsavarodik. Magányos helyen él, nagy potenciállal.

Úgy szemléli a testét, mint tájat a kezdő fényképész. Nagyon festői bizonyos szögekből. Mint a gyakorlott tájművész, műveli, kultiválja és oda is kínál, mert kelendő. Az évek telnek, a csipőre és a mellekre szövet halmozódik,

BABARCZY Eszter

A ház, a kert, az utca
(válogatott kultúrtörténeti esszék)
Balassi-JAK, 1996

(Mesterházy Lilivel)
Boldog emberek
(interjúkötet)
Bolyai Alapítvány, 2007

„Mellblog”
„Itáliai utazás”
„Te szűlj nekem testet”
in: *Szomjas Oázis*
(Antológia a női testről)
Kitakart psyché sorozat 2.
Jaffa, 2007

„Alfa-Béta-Gamma”
in: *Dzsungel a szívben*
(Lányok és anyák antológiája)
Kitakart psyché sorozat 3.
Jaffa 2010

„Ennek a szövegnek nincs értelme”
in: *Miért hagytuk, hogy így legyen?*
XXI. század kiadó, 2012

Összegyűjtött publicisztikák 1999–2010
<http://ebabarczy.blog.hu/>

Marie Iljašenko

OSZIP DÉLNEK TART

Az elvadult grundon

Először, amikor hazavittük, egy szó se, egy csipogás se. Az elvadult grundon vágunk át, fekete szilvetteket lesett,

rábugyoznak a medvetalpak alatt a bóra. Oszip apró léptei belevesznek a havas pocsolyákba, Oszip könnyű, kék és fürgé, csendesen megy, mint indián az ösvényen.

A pataknál guanó, de őt a balak érdekelnék, meg az a téglalabdó, akinek a keze olyan, mint a távoli világítóják, ebből olvastak az első emberek.

Szombat

Reggelinél a rádióból gyászinduló szól: száz éve megbalt a trónörökös (balott még ma is) vagy levelek amiket egy költő írkaált a börtönből szerelmének (nem pedig fordítva).

Szombat az, amikor a kávé nagy kannában főzik, és a szömörce árnyéka az udvaron csordogál. Egyedül Oszip keresgél valamit az asztalon, mint keresztes a szentföld bomokjában az igazságot.

Szombat az, amikor a világ visszatér a mozdulatlanságba. Még nem tudja, de minden napunk végtelen szombat. Am egyszer eljön az este és a kút mélyén fölkelnek a csillagok – az udvarunk kúttal fordul az ég felé.

Az ég

Libeňben mindenbomnan látni az eget. Van itt orientális áru, nem lakás célú terek, a platánsor a nyár előlege, az ősz folyamatos, áramlik, mint a felduzzasztott tó.

Pisztráng a sörösdobozok és esőcseppek között, párduchörben, átlátszó testtel, a patak ívege, mely minden mozgást elfelejtett a folyékony mozdulatlanságot kivéve.

A munkaközvetítővel szembeni kápolnában Mona Lisa, cigánylányok koszorúzzák művirággal, titokzatosan mosolyog, ha azt mondják róla, a legvilágibb Szűz.

KÖZÉP-EURÓPÁBAN ESIK

Közép-Európában esik, Itáliában sötétség, nagybirtelen mindenki biztos mindenek a fekvésében – és én megint rosszabbul vagyok, félálomban járok körbe-körbe sugárzón a sugárzó városokban, de útikönyv nélkül.

Végre a Fálnál megértem, itt ugyan nincs közép sehol. És hogy folyton csak ugyanazokat a köröket akarom járni, újra csak akarni és akarva lenni, csak egy jó alvást akarok, anélkül, hogy az

éjjeliszékényemen gyógyszerek legyenek, csak útikönyvek minden egyes városról az ég alatt.

VÖRÖS ISTVÁN FORDÍTÁSAI

szőr nő a puncira és vér is folyik. Az első vér az Adriában veszett el, a hátsó kisszobában a szüzesség.

Álljon itt egy kis ima. Csorgasson Isten ezen a ponton több derűt a szövegbe. Hogy a közönség szeme láttára kirobbanjon anyám, mint virág és minden más, szívárványon járjon itt a szövegben, a csontváza is opálos fényel ragyogjon, atmoszférák, aurák és arkangyalok szívják fel a kiábrándító nedveket az életéből és a halálából, töröljék le az összes keserűséget, az övét, az enyémet. Amikor szivaccsal töröltem át a halott testét, rajtam is átfolyt a keserű lé.

Egy halott nő feküdt a kisszobában, ahová szinte soha nem süttött be a nap. A nő nem ehhez a szobához tartozott, és nem is volt teljesen halott, csak felvágta a torkát és beledugtak egy csövet. Azért történt, mert fájta a lába, a beszámolók szerint. A beszámolók szerint minden rendben volt, és a csövet is ki fogják venni. Kicsit károgós volt a hangja, de meghatott, elfektette a kezét a kispunci fején. Anyukám beteg és gyógyuljon meg, ezt szeretném karácsonyra, mondta pemzlifej tanítónői kérdésre, a 2a-ban. Nehéz eldönteni, koraéretten kenetteljes hazugság volt-e, vagy a szintiszta kétségbeesett igaz.

A halott nő visszajött az életbe, mintha mi sem történt volna, s a beszámolók szerint eldöntötte, hogy élvezni fogja az életet. Sokat kacagott, mint amikor a szárlól megállíthatatlan futnak a gyöngyök és gurulnak szét. Aki nem hallotta, nem tudja, milyen a gyöngyöző kacagás. Kacagott és szenvedett, mert ez volt a programjában. Szemvedni egy vagy több férfitől. Én voltam az egyik.

Aki mindig előrántja az anyját, anya által hal meg, utalt rá egy éles elméjű kritikusi fejlődésem egy másik állomásán, az őspresszóban, ahol anyám második halálát próbáltam kiheverni jelentős mennyiségű röviditalal. Azok mind kiugranak az ablakon, tette hozzá az éles elméjű kritikusi, meglepő általánosítási készséggel.

Anyám, a két halála között, egyszer ajánlotta, hogy ugorjak ki az ablakon, ha annyira akarok. Tessék, ugorj, mondta és kitérte a két ablaktáblát. Hideg volt, az agresszív galambok is elbújtak. Elmentem az ablakig, sötét volt, és nem ugrottam ki egyáltalán, gyáván meghátráltam az adott pillanatban, pedig megúsztam volna a nővé válás hosszúra nyúló folyamatát.

Nem technika kérdése, hanem bizalomé. Ne legyen ügyes a férfi és technikás, ne gondoljon a G-pontra, felejtse el, vigye onnan az ügyetlen ujjait. Elátkozom a Cosmót és a korábbi „önző vagy!” barátnőket. Élvezzen el, csak ennyit kérünk tőle. Amikor a másik elévez, aufgehoben, nem agresszor, nem szenvedő. Nekem így jó. Erre vágyom minden pillanatban. Minden orgazmus újabb csodás teremtmény. És jönnek sorban – egy fehér, egy fekete, egy sima, egy fordított – a szenvedők és agresszorok, hogy orgazmusokban megsemmisüljenek.

Kapcsolati mintákat ismétel – mondja unottan pszichiáterünk/producerünk, a fejünkben, mert már nem kérdezzük meg, ismétel ő is, unalmas ő is. Nem érti az új drámát, nem látja, mi készül. Az ősbobbanás.

A szerelem, a szex és a pszichoanalízis sötét borítékaiban minden lehetséges minden változatban. Ufó lehet macsó pasas nője és meleg pasas gyereke. Ufó lehet szűz, gyűjthet orgazmusokat, félhet a gyönyörtől vagy beletalálhat félvakon, járhat fodrászhoz, kuporgathat az orrszabászra, vásárolhat kényyszeresen és nézhet csábítóan, igen. Agresszornak lehet szenvedő, szenvedőnek lehet agresszor, kibe mi illik bele. De olyan ufó nincs, aki megszül egy embergyereket.

Kilöktem a csúszós gyerek nagy fejét és minden megváltozik. Imádkozom, hogy amikor ez a törekeny valami, ez a hosszúkás koponya, a vaksin hunyorgó szemek és reflexből szorító ujjak szeretni fognak, mert mit tehetnének mást, kezdődjön valami más. Nőjön egy nő, aki nem szenved, férfi, aki nem akar ölni.

Hivalkodva viselem a bizalmát, kitérom az utcán szemérmetlenül. Amikor behajolnak a mosolyok a babakocsi fölé és mondják az ügyeskist, a jajdeédest, elégtételt érzek, orgazmusnál is jobb tengeri mártóztatást. A babakocsiban nincs szenvedő szerkezet, sem aktív agresszor. Egészen új típus van benne, fiú, kiskopasz.

Jól megvannak kiskopasszal, a bizalom eldugva, biztonságban, így éldegélnek, míg meg nem halnak.

(Ez az írás a *Kitakart Psyché* sorozat 6. kötete számára készült szöveg részlete)